

[Første næstformand]

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Af hensyn til Tingets medlemmer vil jeg gerne allerede nu meddele, at jeg – når vi er nået igennem rækken af privatister, og der er foreløbig 12 i alt – har til hensigt at afbryde mødet. Det sker vel sandsynligvis mellem kl. 18 og kl. 18.30, og det er tanken at holde en pause af en times varighed.

Steenholdt (Grønl.):

Igen i år havde vi i Grønland den glæde at få besøg af folketingsdelegationer og medlemmer af regeringen.

Udvalget vedrørende Grønlandslove rejste i Diskobugten og havde kontakt med den grønlandske befolkning, politikere og administrative myndigheder i kommuner og i landsstyret. Finansministeren og finansudvalget gjorde det samme.

Det er almindeligt kendt i Grønland og i Danmark, at sådanne delegationsrejser gerne bliver krydret med festlige sammenkomster, hvor delegationsdeltagerne under hyggelige former møder den grønlandske befolkning og de folkevalgte repræsentanter. Netop derfor er der såvel i Grønland som i Danmark tilbøjelighed til at fremsætte kritiske bemærkninger om disse delegationsrejser. Ved en overfladisk betragtning kunne man også let få den opfattelse, at rejserne er rene fornøjelsesrejser på skatteborgernes regning.

Jeg vil gerne slå fast, at vi er glade for disse Grønlandsbesøg. Vi folkevalgte føler os som en slags bindeled mellem de danske deltagere og den grønlandske befolkning, og med vores kendskab til deres arbejdsmetoder og arbejdsrytme er vi ikke i tvivl om, at der suges indtryk, og at der samles viden og facts, som kommer Grønland og den grønlandske befolkning til gode hen ad vejen.

Den inspiration, som skabes under disse rejser, udløser gerne en realistisk holdning til de mange problemer i den grønlandske hverdag, som søges løst ad lovgivningens vej. Vi glæder os til at se folketingsdelegationer næste sommer.

Blandt de alvorligste problemer, som nogle af Tingets medlemmer har stiftet bekendtskab med, er boligsituationen i Grønland. Der kan vist ikke være mange divergerende meninger om dette spørgsmål. Mangelen på

boliger har akkumuleret sig i den grad umiddelbart før boligsektorens overgang til hjemmestyrets ansvarsområde, at der må gøres noget ekstraordinært.

Jeg er bekendt med, at samtlige partier i Tinget har modtaget en henvendelse fra den landsstyremand, som for fremtiden får ansvaret for boligsituationen i Grønland. Henvendelsen er ledsaget af detaljerede oplysninger om problemets omfang og alvor, så jeg skal ikke trætte medlemmerne med enkeltheder. Jeg skal blot her sammenfattende give udtryk for, at det er mit håb, at alle, der har modtaget henvendelsen, har gjort sig den ulejlighed at gennemlæse materialet, har forstået problemets omfang og alvor og vil være villige til at tage medansvar, så meget mere som boligsektoren i Grønland fra nytåret 1987 formelt overtages af hjemmestyret som særligt anliggende.

Muligheden for at erhverve sig en rimelig god bolig er en menneskeret. Løsningen af dette alvorlige problem i Grønland må ikke være afhængig af, hvem der formelt har ansvaret, og den må ikke forsinkes af formelle forhandlinger mellem de danske og de grønlandske myndigheder. Der kræves en resolut handling her og nu.

Et andet problem, som jeg gerne vil fremføre, er det grønlandske sundhedsvæsens personalesituation, især mangelen på sygeplejersker som følge af den verserende lønkonflikt. Sundhedsvæsenet i Grønland er og vil fortsat være et fællesanliggende mellem Grønland og Danmark, det vil sige, at det er den danske regering og Folketinget, der har den endelige afgørelse i sagen. Der opholder sig til stadighed et større antal grønlandske patienter på Rigshospitalet og andre sygehuse her i Danmark, sendt herved til behandling for sygdomme, som vanskeligt kan behandles i Grønland. Det er næppe realistisk at tro, at denne gruppe patienter vil formindskes i de kommende år. Men den verserende konflikt, som har medført lukning af afdelinger på Dronning Ingrid's Hospital i Godthåb, har til følge, at det ifølge sagkyndiges skøn må forventes, at ca. 40 grønlandske patienter ud over den førnævnte gruppe, som kræver særlig specialbehandling, sendes til Danmark om måneden. Det er en bekostelig affære for den danske stat.

Jeg må således appellere til de stridende parter om snarest muligt at løse problemet,